

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krona, za četrta leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Nagodba.

Nagodbena pogajanja, ki so trajala skoro tri leta, o katerih se je toliko pisalo, zaradi katerih so letela že tako ostre strele iz Dunaja v Budimpešto in iz Budimpešte na Dunaj, ta na godbena pogajanja so med dunajsko in ogrsko vlado formalno dogajala.

Morda je ta in oni, zapeljan po časih jako odločnih besedah ministrskega predsednika Körberja, res upal, da nova nagodba za Cislitvansko ne bo tako slaba in škodljiva, kakor so bile vse dosedanje nagodbe, ali v obče je bilo mnenje o novi nagodbi jako pesimistično. In zdaj se kaže, da je bil ta pesimizem utemeljen, in da pogajanja tako zastran cislitvansko-ogrsko trgovinske pogodbe, kakor zastran avtonomnega carinskega tarifa, niso imela za našo državno polovico ugodnega uspeha.

Cislitvanska vlada je morala odjenjati v vseh bistveno važnih vprašanjih. Celo s tistimi zahtevami ni zmagala, ki so merile le na zagotovljenje poštenja pri izvrševanju nagodbe, kakor n. pr. pri vprašanju o veterinarstvu. V tem vprašanju ni Ogrska ne za las odnehala in bodo torej tudi slovenske pokrajine vedno v nevarnosti okuženja.

Kakega pomena je to za našo živinorejo in svinjerejo, če je na Ogrskem kar po tisoč krajev okuženih, to leži na dlani.

V nekaterih malopomembnih zadevah je ogrska vlada res odnehala, a šele potem, ko je zmagala v vseh važnih zadevah. Tako je Cislitvanska vlada privolila, da ostanejo ogrski državni papirji v Cislitvanski davka oproščeni, — kar je velikanskega pomena za Ogrsko — med tem, ko se ni moglo za to veliko koncesijo niti tega doseči, da bi ogrska vlada z dovoljevanjem tajnih tarifov ne uničevala cislitvanske industrije.

Tudi s carinskim tarifom ni nič bolje. Tudi pri carinskem tarifu je znala ogrska vlada svoje

koristi izbornu varovati, med tem ko je dunajska vlada odjenjala, kjer se je zahtevalo. Ogrska vlada je izposlovala jako visoke carine na kmetijske pridelke, tako, da ne bo ne rusko ne rumunsko žito moglo delati konkurence ogrskemu žitu, nasprotno pa se je uprla carinam na industrijalne izdelke, katere je v interesu avstrijske industrije zahtevala dunajska vlada.

Res, da se je pri določi avtonomnega carinskega tarifa šlo samo za začasen načrt, za teoretično podlago pri bodočih pogajanjih s tujimi državami glede mejnarodnih trgovinskih pogodb; verjetno je tudi, da se bodo pri pogajanjih z Nemčijo in z Italijo marsikateri postavke tega tarifa znatno spremenile, a vendar ima s tem tarifom ogrska vlada v rokah neprecenljivo orožje, s katerim bo lahko dosegla velike uspehe pri mejnarodnih trgovinskih pogodbah, uspehe, za katere bo zopet krvavela — Cislitvanska. Saj so bili že edenkrat najvažnejši trgovsko-politični interesi Cislitvanske žrtvovani Ogrski — to je bilo tedaj, ko se je šlo za prometno zvezo med Mariborom in Balkanom.

Ogrska vlada je bila pri nagodbenih pogajanjih trda kot kamen, dunajska pa mehka. Vzrok temu je lahko najti. Krona zahteva v dinastičnem interesu, da se ohrani trgovinsko in carinsko edinstvo med Cislitvansko in med Ogrsko. A ker se Ogrska že davno pripravlja na trgovinsko in carinsko samostojnost, ker je ta samostojnost njen ideal, zato je tudi ni dobiti za nagodbo, katera je ne daje izrednih ugodnosti, večjih, kakor bi jih dobila s trgovinsko in carinsko samostojnostjo. V tem oziru nima krona na Ogrsko nikakega upliva.

Pač pa ima upliv na cislitvansko vlado in tako se je zgodilo, da je pri pogajanjih med obema vladama moral Körber odnehati, Szell pa je zmagal.

Zdaj ima besedo dunajski parlament. A zdi se nam, da nanj ni računati. Ogrski parlament odobri nagodbo, to je gotovo. Če bi se zgodilo,

kar pa ni verjetno, da dunajski parlament na godbe ne odobri, no, potem se uveljavi brez parlamenta. Pri naših razmerah je to lahko mogoče.

Takozvana obstrukcijska seja v Ljutomeru

Dne 25. julija t. l. se je vršila seja tukajšnjega občinskega odbora.

Na dnevnem redu je bilo med drugim tudi poročilo pregledovalcev občinskega računa za leto 1901. Vkljub temu, da naš odbornik g. Rajh, kakor je isti pod svojo častno besedo izjavil, ni dobil nobenega obvestila o tem, kadaj bi se imel vršiti pregled računa, je vendar poročevalec, g. naddavkar in znani nadžupan Duller predlagal, da se naj račun odobri. Temu je ugovarjal naš odbornik g. dr. Grossmann in je zahteval, da se naj ta točka preloži na prihodnjo sejo in se med tem časom tudi gosp. Rajh-u prilika da pregledati račun.

Ker pa je znani „nepripranski“ g. Duller ustrajal pri svojem predlogu, je naš odbornik g. Misja izjavil, da bi slovenski odborniki sprejem Dullerjevega predloga smatrali za nasilstvo, in da se na noben način ne pustijo terorizovati od nemške večine.

Na to so naši odborniki zapustili občinsko dvorano.

Ker pa sta dva nemška odbornika manj kala, se o Dullerjevem predlogu ni moglo sklepati, marveč se je morala seja zavolj nesklepnosti zaključiti. Naši odborniki pa so s svojim odhodom dosegli efektiven uspeh, ker so namreč s tem omogočili tudi g. Rajh-u pregledati občinske račune.

Tako postopanje naših odbornikov pa našim nemškim mogočnejšem se vé ni nič kaj posebno ugajalo.

Zato je tudi g. župan, o kr. notar Thurn prihodnjo sejo, ki se je vršila dne 22. septembra t. l., otvoril s posebnim nagovorom, v katerem

LISTEK.

„Večer v slovenskem raju“.

„Ulice so ljudstva polne.
Hej, to poje in to uka!
Godba gode, mladež vriska,
in po trgu ples se suče...“
Aškerc.

Milostljiva!

Veste li, da Vam doprinesem veliko žrtev, če Vam že danes poročam o nedeljski veselici v „Narodnem domu“? Le pomislite: včeraj sem se vračal o belem dnevu domov — z radostno dušo v prsih in koriandoli v lasih; sinoči sem moral sodelovati pri javni dražbi našega muzeja. Ko se danes v jutro zbudim, bilo mi je nekako otožno pri srcu. Od vse rajske radosti mi ni ostalo drugega nego veseli spomin in — polomljeno srce. — Prijatelj Hinko je bil srečnejši. On si je pridražbal v spomin na raj vsaj — Adamovo prvo obleko. In Vaša prijateljica je odpeljala seboj srčkanega kužka; Nietzsche bi rekel, da je „Überdackl“.

„Prič je všecko“ — Minilo je, — a lepo je bilo, rajske lepo. Ko sem Vas vabil na vese

lico in povdarjal, da bode vladal v „slovenskem raju“ pristni kipeči celjski humor, mi niste hoteli prav verjeti. Škoda, da vas ni bilo. Prepričali bi se bili, da je naš „celjski humor“ posebna specijaliteta — tako pristen, kakor dolenski cviček, a nikakor ne tako kisel. Gledal sem včeraj precej „zmečkanih“ obrazov, a „kislega“ ni bilo med njimi. Celo papa Jože si je zažvižgal pesmico od same dobre volje.

Pa treba je, da Vam začnem večer opisovati od konca. Oprostite mi pa samo to, da Vam podrobnosti ne bom risal. Vem sicer, da posebno Vas dama to posebno zanima: katera je bila lepša, katera je največ skupila in katera je največ plesala. Samo toliko: čedne so bile vse, in sedela ni nobena. In pri tolikih to nekaj pomeni. Bilo pa nas je ogromno. Galerija polna, velika dvorana natlačena stoječih gledalcev, zaradi „prometa“ se v isto ni postavilo niti miz niti klopi in ne stolov — gnetlo se je občinstvo v čitalnici in v posojilničnih prostorih. In vse to vključ slabemu vremenu!

Vidite, milostljiva, da nas drugi bolj „porajtajo“ nego Vi, ki pravite, da ste naša prijateljica, pa se bojite priti vsled nadležnega dežka! Prišli so iz Celja in okolice, iz bližnjih in daljnih

trgov, posebno pa mnogo kmetijskih udeležencev. Videlo smo celo dva cela Mariborčana. Bilo nas je nad 700 udeležencev.

Stopivšemu v „raj“ nudil se ti je krasen pogled: v veliki dvorani vrsta originalno sestavljenih — paviljonov in šotorov, v knjižnici turška kavarna, v čitalnici japonski salon za čaj, v posojilnični čakalnici teman in sveže duhteč smrekov gozd.

Dvigne se zastor. Na odru krasna alegorija predstavlja družbo sv. Cirila in Metoda. Tri vile — gđ. Metka Baševa, gđ. Olga Filipičeva in gđ. Mirka Gregorinova — ščitijo slovanski grb. Križ in knjiga sta jim simbola. In po teh simbolih vpenja svoje nežne ročice krđelo liki angelcem ljubkih otročičev. Bil je ginaljiv prizor, ki dela čast umetnosti g. Benčana. Da bi bili, milostljiva, videli in čuli navdušenost občinstva!

Nastopi mešani zbor „Celjskega pevakega društva“. Z občeznano sigurnostjo zapoje spremljan od orkestra „Narodne godbe“ nekaj svojih najprijetnejših komadov — in spet doni po dvorani gromovito ploskanje.

Gosp. Benčan je iznenadil občinstvo s svojo „akrobatsko četvoro“. Najtežje vaje so se izvajale precizno in elegantno. Pa kaki akrobati

je dal duška svoji nevolji, da baje slovenski odborniki porabijo vsak tudi „najmanjši“ vzrok, da zapustijo sejo in s tem zavlačujejo redno poslovanje občinskega odbora.

Na to je odgovarjal naš odbornik gosp. dr. Grossmann in sicer v slovenskem jeziku, da je abstenenca dovoljena povsod, in da si tedaj tudi slovenski občinski odborniki ljutomerski ne bodo od nikogar pustili kratiti pravic, storiti to, kar bodo z ozirom na svoje volilce za dobro in koristno spoznali.

Ko pa je naš velikonemški g. župan, po katerega žilah pa se pretaka precejšnja porcija slovenske krvi, slišal v občinski dvorani slovensko govorico, je bil kar osupnjen, ter je dejal g. dr. Grossmannu, da ga opozoruje, ako se ne bode posluževal dosedanjega poslovnega (se vé nemškega) jezika občinskega odbora, ne bode pustil njegovih predlogov v zapisniku zabeležiti.

Na to dr. Grossmann: „To bomo videli, ali boste nas pustili v občinski dvorani govoriti slovenski ali ne!“

Potem prečita g. župan Thurn sam zapisnik odborove seje z dne 25. junija t. l., ki se odobri. Temu sledi poročilo računskih pregledovalcev.

Pri tej točki se oglasi naš odbornik gosp. Misja k besedi in sicer tudi v slovenskem jeziku, kakor sploh naši odborniki odslej vsi izključno slovensko govorijo. G. župan Thurn, katerega razburjenost vidno raste, se dela, kakor, da bi ga ne slišal. G. Misja se oglasi v drugič in tretjič k besedi. Končno mu g. župan vendar le podeli besedo.

Ker gosp. Misja slovenski govori, mu reče župan: „Gosp. Misja, jaz tudi Vas opozorim, da Vaših predlogov ne pustim protokolirati, ako se ne boste posluževali našega poslovnega jezika.“

Temu nasproti g. Misja: „Bomo že videli, ali boste naše predloge zapisali ali ne!“

Dr. Grossmann: „Zakaj pa govorite Vi v okrajnem zastopu, ki je po večini slovenski, vedno v nemškem jeziku in vendar Vam tega nikdo ne brani.“

Razburjenost župana je postala tolika, da je popolnoma prezrl, da je pod isto točko z občinskim računom, kateri je bil odobren, postavil na dnevni red tudi odobrenje na novo sestavljenega občinskega inventarja, katerega zadeva je torej za sedaj ostala nerešena, ker jo je župan preskočil in prešel na tretjo točko dnevnega reda: Prošnje za domovinsko pravico in prošnja gosp. Schneiderja, bivšega občinskega tajnika ljutomerskega za podporo.

Referat o teh točkah je prevzel župan sam ter je predlagal med drugim, da se naj prošnja g. Schneiderja odkloni.

Temu nasproti se izreče g. dr. Grossmann, da se naj prošnjiku, kateri je sicer Nemec, za katerega pa so slovenski odborniki že pred leti hoteli doseči kako podporo, v principu prizna neka podpora, znesek pa se naj še le potem posebej določi.

Odbornik Misja podpira predlog g. dr. Grossmanna in sicer z ozirom na dejstvo, da je bil g. Schneider nekdanj pri sodnji kot diurnist nastavljen in da se ga je zvalilo od sodnije v občinsko službo z obljubami, da bode v kratkem definitivno nameščen. G. Schneider je služboval pri sodnji 16 let, pri občini pa 24 let, skupaj tedaj 40 let. Če bi se moža pustilo pri sodnji, bi bil sedaj tudi kot diurnist vendar oskrbljen. Ako se je moža pri občini izrabilo, se ga ne bi smelo na stara leta — mož je star 76 let — skratka postaviti pred vrata in ga pustiti brez vsake podpore; to nikdar ni pošteno pa tudi ne „ka valirsko“; na vsak način se mu tedaj naj prizna kaka podpora.

Župan pa je potem narekoval zapisnik, ne oziraje se na nasprotni slovenski predlog g. dr. Grossmanna.

Ko pa so slovenski odborniki sprevideli, da hoče župan njih predloge v istini siloma prezirati, so začeli temu ugovarjati in razvil se je potem prilično sledeči razgovor:

Misja — županu: „Bomo videli, ali boste naše predloge upoštevali ali ne!“

Dr. Grossmann: „Do sedaj še ljutomerski Slovenci nismo padli na stopinjo velikonemških Polakov in do sedaj se še iz Berolina tudi ne pustimo komandirati.“

Misja: „Ako nas ne pustite slovenski govoriti in naših predlogov ne boste zapisovali, vas zagotavljam, da tudi vi ne boste zborovali.“

Dr. Grossmann: „V ljutomerskem okraju prebiva prilično 14.000 Slovencev in le kakih 300 Nemcev in ti nas hočejo strahovati?“

Misja: „Mi vam ne damo miru, dokler vi nam hočete kratiti naše pravice.“

Dr. Grossmann: „Ako ne boste pustili protokolirati naših slovenskih predlogov, bomo že poskrbeli, da bode naše ljudstvo zvedelo, kake prijatelje da ima v ljutomerskih „marktljerih.“

Misja: „K prihodnji seji pa Vam privlečemo vse svoje volilce v občinsko dvorano, potem bomo videli, če bomo smeli tukaj slovensko govoriti ali ne.“

Razburjenost župana je postala tolika, da se mu bere iz lica, da se komaj brzda.

Slovenski odborniki se veselijo te razburjenosti in se smeje.

Župan reče, da tega ne bode dopustil, da bi se kdo pri občinski seji posmehoval, ter prekine sejo in pogleda na uro.

Tudi dr. Grossmann pogleda na uro.

Misja — Grossmannu: „Koliko je ura?“

Dr. Grossmann: „Tričetrt na šest. Še imamo čas čakati do polnoči.“

Misja: „Saj je še večer; imamo čas tudi do jutri.“

Župan zre skozi okno in premišljuje o nagajivosti teh nepokornih Slovencev.

Slovenski odborniki se med tem šalijo dalje pomenkujejo.

Dr. Grossmann: „Gosp. Misja, citajte to vesele igro, jaz bom pa čital to pismo.“

Misja: „Kako igro imate?“

Dr. Grossmann: „Gluh mora biti.“

Misja: „Ta je pa gotovo najprimernejša za sedanjí čas.“

Oba čitata vsak za se.

Odbornik Makso Hönigmann, kateremu se stvar dopade, se smeji.

Misja — Hönigmannu: „G. Hönigmann, Vi se smejete; ako se boste še dalje smejali v občinski dvorani, dobite tudi Vi od g. župana ukor.“

Po preteku petih minut otvori župan zopet sejo ter naglašja, da odvrča od sebe vso krivdo za današnje scene, ter zavrača isto na slovenske odbornike, kateri so z novotarijo isto provzročili, on pa ne more odnehati ed svoje zahteve, da se pri občinskih sejah rabi izključno dosednji poslovni jezik. Kar se pa tiče kavalirstva in honetnosti, se kaj takega v politiki ne sme zahtevati, manj pa še pričakovati.

Misja: „Od nas pa vendar zahtevate, da bi se morali Vam nasproti prav čedno obnašati in se Vam v vsem pokoriti, Vi sami pa ne občutite tudi zase enake potrebe.“

Misja protestuje potem odločno zoper županovo vračanje krivde za današnji prizor na slovenske odbornike, ter pravi: „Mi ne začenjamo nobene novotarije; mi ne zahtevamo od Vas ničesar; mi ne zahtevamo, da bi morebiti Vi morali z nami govoriti slovensko; mi se le poslužujemo postavno nam zajamčene pravice; tega pa ne bomo dopustili, da bi nam Vi isto kratili.“

Potem zahteva, da se ta protest v zapisnik zabeleži.

Župan pusti protest zabeležiti.

Misja: „Vidite g. župan, da niste dosledni!“

Župan — dr. Grossmannu: „Kar se pa tiče Vaše pripombe glede okrajnega zastopa, g. doktor, Vas moram opozoriti, da so tam druge razmere. Mi govorimo tam nemški, ker je tam od nekdanj tako navada.“

Dr. Grossmann: „Status quo zahtevate Vi vselej samo le zase in tam, kjer ste v manjšini, kjer pa ste v večini, pa terorizujete.“

Župan: „Pri občinskih sejah pa se doslej ni nikdar govorilo slovensko.“

Misja: „To ni res! Tukaj se je pred govorilo slovensko, predno ste postali Vi župan.“

Župan: „Niti dr. Rosina, ki je bil tako radikalen, niti ta ni tukaj nikdar slovensko govoril.“

Odbornik Babnik: „To ni istina.“ Kaže na prostor. „Ravno na tem prostoru je dr. Rosina govoril slovensko.“

Na to se je večina nemških odbornikov kar na mah začela s slovenskimi odborniki celo prijazno razgovarjati in sicer vsaka stranka v svojem jeziku.

Ko pa je župan to zapazil, je najbrž sprevidel, da je s svojim poskusom terorizovati slovenske odbornike prav pošteno pogorel, ker ga je pri tem poskusu njegova stranka pustila na cedilu, se je obrnil do g. nadžupana Dullerja,

so Vam to bili! Najmlajši je jedva dve leti star. Gospod Benčan mlajši se je komaj stati naučil, pa Vam že preobrača kozolce in dviga težka bremena, da so skrbne mamice kar križe delale. „Mali“ se je vrgel po očetu.

Pevski zbor „Delavsk. podpornega društva“ pod vodstvom svojega zaslužnega pevovodje g. dr. Schwaba žel je za krasno dovršeno petje navdušeno pohvalo.

Najbolj pa jo je „pihnili“ g. Rafko Salmič s svojo tragikomično spevoigro. Ubogi „mlinar“ in uboga njegova hči! Milostljiva, nikdar ju ne bode več videli na našem odru in nikdar ne bodo več prikorkali duhovi zaviti v bele rjuhe izza naših kulis. Vse sta pomorila gospod Rafko in gospica Ana Vrečerjeva. Umrli so mlinar in hči in blede duhovi žalostno smrti smešnosti — in v grob sta jih usmešila Rafko in Anka. Odbila jim je — trinajsta ura in ljudem je od smeha sape zmanjkalo, ko so izginile postave, ki so privabile že toliko kuharicam na Vseh svetih večer solze ginjenosti v oči, poskočnih korakov po taktu hitre polke v večni mir in pokoj. Naj bi sladko spančkala, pod gledališkimi deskami!

Dobra volja občinstva priklopela je že do vrhunca, ko so se začeli razlegati po dvorani

glasovi prihajajoči iz fonografovega grla. Ogromni stroj navijal je s strokovno spretnostjo g. Sudič. Vsi komadi so se čuli lepo in razločno. So hu domušni ljudje, ki trde, da to ni bil fonograf, temveč, da se strelja iz te „govoreče trobente“ sicer proti — toči. Dasi nam je g. Sudič tudi to dobro lastnost svoje „mašine“ demonstroval, vendar ne verjamem ti hudobni govoric.

Toliko o prizorih na odru.

A kako naj Vam opišem drvenje v dvorani in po vseh drugih prostorih?

Milostljiva, Vaša kuhinja je sicer priznana dobra; prosim, da me spet kdaj povabite, kadar boste imeli kaj prav „finega“. Pa vedite, da sem od nedelje sem, kar se tiče okusa, zelo — razvajen. Kriva je temu gospa Baševa. Da bi le videli ta lepi „aranžma“ pri bufetu in poskusili kaj teh dobrih reči. To Vam je bila — kuhana poezija. Delile pa so jo med lačni svet gospe Cvenklova in dr. Mohoričeva ter gospici Metka in Alma Baševi. Zraven pa so skrbele za to, da so vse tiste okusne ribice in kruhke s kavijarom pošteno „plavali“, požrtvovalno gospa Vidičeva, gospici Cizlovi in gospica Kokaljeva.

Pa nikar ne mislite, milostljiva, da se je poskrbelo samo za naše „samske“ želodce tako

izborno. Tudi „sladkih“ reči — za „nežna usteca“ bilo je na izbiri. Prodajali sta jih gospici Žimnjakovi v krasnem paviljonu „pri medeni potici“, — arhitekt g. Sudič. Nekateri so dejali, da se pravi tej hiši „pri sladkih puncah“.

Gospici Ema in Marica Dobršekovi imeli sta pod rudečo marelo s sladkimi besedami sladko sadje na prodaj. Grozdje pa je bilo — le tožnje.

Za cvetlice ustvaril je bil g. Juro Detiček ličen in originalen paviljon; — na marmornatih stebrih dvigala se je srebrna kupola. Pod to streho pa cvetka pri cvetki! Med temi gospici Jezernikova in Zanierjeva.

Občno pozornost vzbujala je hiša, ki sta ji bili ljubeznjivi gospodinji Pavla Miklavčeva in Mila Sernečeva. Bila je to „tobakarna“, katero je po vzorcu škatljice za družbine užigalice postavil g. Vodnik. Zavaroval jo je g. Likar pri banki „Slaviji“.

Izborno je poslovala pošta pod vodstvom kontrolorja g. Megliča. Nad poslopjem — arhitekt g. Tonče — dvigali so nežni golobčki svoje peruti — z zaljubljenimi pisemci v kljunčkih; a v hiši ob brzjavu in pri pošti so marljivo delale gospice Irena, Micika in Vikica Zajčeve. Pravijo,

ter mu povedal nekaj na uho. Najbrž ga je prašal za dovoljenje, ali sme pripustiti slovensko govorico, ali če se naj dalje temu upira.

G. nadžupan je zadovoljen mahnil z roko in gosp. župan se tudi ni dalje upiral slovenski govorici.

Vse daljne točke dnevnega reda so se potem celo mirno in stvarno obravnavale ter rešile in vsi odborniki so se pri tem celo mirno razgovarjali, naši slovensko, nasprotniki pa nemško govoreč, samo g. župan se je še vedno nekoliko srepo držal; najbrž mu ni ugajala ta nova blamaža. Gotovo pa ga je tudi jezilo, da je ostal pri tem svojem poskusu popolnoma osamljen in da mu ni niti eden njegovih odbornikov niti z edno samo besedico pomagal podpirati njegove najnovejše gonje zoper Slovence, katerih pa se potem vsekakor ni mogel sam ubraniti.

Tako klavern je bil tedaj izid županovega napada na pravice naših odbornikov, kateri pa so se pri tem silobranu sicer odločno pa vendar pošteno vedli, nikdar pa niso razsajali (nikdar pa tudi doslej niso spali, akoravno niso vsega trobili v svet), kakor sta bila poročala po pomoti „Slov. Narod“ in „Domovina“, ki sta to neresnično vest zajela najbrž iz graške „Tagespošte“.

Čudili pa smo se vsekakor, da se nobeden nemških odbornikov ni ogrel za županovo počenjanje. Iz naklonjenosti do Slovencev se to gotovo ni zgodilo, pač pa se nam je zdelo, da so vsaj nekateri gospodu županu prav iz srca privoščili blamažo, katero si je nakopal, in to najbrž tudi njegov dober prijatelj Duller, kateri je baje itak že nekje rekel, da pojde po treh letih v pokoj in se da potem voliti županom. Gospod župan Thurn pazite! Vaš županski stolec se že maje, ker imate tako nevarnega tekmeča.

Ljutomerski Slovenci in okoličani pa si naj na tanko pogledajo ta nastop ljubljanskega župana in c. kr. notarja g. Thurn zoper slovenske odbornike, iz katerega nastopa smelo sklepamo, da bode gospod notar odslej tudi v svoji pisarni slovenskim strankam najbrž branil slovensko govoriti.

Naši odborniki so zoper preziranje njihovih slovenskih predlogov vložili oster protest na c. kr. okrajno glavarstvo; radovedni pa smo, kaj bi se v takem slučaju zgodilo slovenskemu županu.

Čim dalje bodo Slovenci kakor ljubomerni tako okoliški zalagali ljubomernske nemškutarje s svojim denarjem in se ne bodo držali gesla „Svoji k svojim“, tim dalje in vedno bolj bode rastel slednjim greben.

Slavnost v Bolgariji.

Dne 28. septembra t. l. so se začele velike slavnosti, vprizorjene od bolgarske vlade, v spomin bojev za osvoboditev Bolgarije pred 25. leti. Te slavnosti imajo tudi velik politični pomen, ker se jih je udeležila tudi ruska vojna, na čelu veliki knez Nikolaj Nikolajevič. Pri svečanosti so se izvajali veliki vojaški manevri, in sicer

iste operacije, ki jih je izvajala ruska vojska v usodnem boju pri klancu Šipka, kjer se je z zmago ruskega orožja nad turško vojsko začela vrsta zmag, ki so osvobodile Bolgarsko izpod turškega jarma. Prehod ruskega generala Gurka čez Balkan, zmaga pri Šipki nad Sulejman pašo in zmaga pri Plevni nad Osman pašo so tri najznamenitejše bitke v rusko-turški vojni. Samo zmago pri Šipki so Rusi izvajali z velikim napotom; tu je stalo nasproti mnogobrojni turški vojski v najodločilnejšem času komaj 13 tisoč Rusov in Bolgarov. Po službenih turških virih je padlo v raznih bitkah pri Šipki v času od 21. do 28. avgusta 1877. leta 20 tisoč turških vojakov.

Ta svečanost ni bila samo bolgarska spominna slavnost osvoboditve Bolgarov iz turške sužnosti, marveč je bila sploh slovanska. Marško se še spominja poročil iz strašne rusko-turške vojne, ki je končala z zmago Rusov nad Turki, in katero je sklenil glasoviti svetošte fanski mir.

Ta ruski zmagoviti čin je zaslovel po vsej Evropi. Kajti znano je bilo, da to ni bila kaka sebična vojna, kakoršne je na primer bojevala pohlepna Nemčija leta 1866 proti Avstriji in leta 1870—71 proti Franciji, marveč da je bil to čin brezmejnega ruskega bratoljubja, s katerim je otela Rusija Bolgare izpod turškega jarma. Do tistega časa Rusija ni uživala po slovanskem svetu posebnih simpatij in jej tudi Francija še ni bila naklonjena, po tej vojni pa se je hkratu spremenilo razmerje, in Rusija velja danes ne le pri vseh Slovanih, marveč tudi pri drugih kulturnih narodih za najplemenitejšo državo na svetu. Rusija se je v tej vojni pokazala v vsem sijaju svoje velikosti, svoje moči in junaštva. Nemci so seveda Rusiji bili nevoščljivi za to zmago in jej zamerili. Ali Rusija je v tej vojni le pokazala, kaj more, ako hoče.

To je najbolje dokazala na berlinskem shodu. Ko se je sklepal svetoštetfanski mir, je Rusija stavila zahteve, katere, ako bi se bile izpeljale, bi bile omogočile balkanskim Slovanom vse drugačno usodo, kakor jo imajo danes.

Rusija se je za žrtvami na bojnem polju žrtvovala tudi na berlinskem kongresu, da ni izvršila popolnoma svojega poslanstva na Balkanu in ni za vselej zapodila krvoločnega Turka iz Evrope. Rusija je žrtvovala nemški pohlepnosti preveč, kajti Nemčija je bila v strahu, da se izjalovijo njeni načrti, katere ima s svojim prodiranjem proti vzhodu, ako bi bila Rusija na Balkanu za vselej napravila red. Kakšne namene je Nemčija že takrat gojila glede Balkana, to je pokazala že na berlinskem kongresu, in to izpolnjuje sedaj s svojo gospodarsko politiko na Balkanu. Rusija je takrat v svojem slovanskem miroljubju preveč žrtvovala nemški diplomaciji, kajti Balkan od ruske zmage ni prejel onih dobrot, kakoršnih je pričakoval. Slovanska prosveta, niti gospodarska niti narodna, se ne more razvijati plodovito, ker jo omejuje nemška in mažarska vsiljivost. Vkljub temu so se vendar

balkanske slovanske države probudile k napredku na vseh poljih, in k temu jim je v prvi vrsti pripomogla neodvisnost, pridobljena jim od po-zrtvovalne Rusije. V Bolgariji se je zadnjih 25 let njene neodvisnosti pokazal marsikak napredek, ali žal, da je zadobil preveč tal že nemški vpliv. Nemčija preplavlja deželo s svojo industrijo in veže s tem roke domačemu napredku.

V spomin bojev pred 25. leti so postavili Rusi veličastno cerkev. Rusija je hotela, da ju-naška dela svojih vojakov ovekoveči s to spomin-sko cerkvijo. Tako je za vse bodoče rodove postavljeno sijajno znamenje velikih ruskih žrtv. Zvonovi ruske cerkve bodo javljali na obe strani balkanskega pogorja krščansko ljubezen in po-zrtvovalnost bratskega ruskega naroda, ki je še vedno uslišal prošnje bratov Slovanov.

Celjske in štajarske novice.

(Za „Dijaški dom“ v Celju) darovala je vesela družba v Ledenici na Ljubnem v Gornje savinjski dolini 8 kron. Srčna zahvala!

(Zabavni večer) priredi v soboto zvečer „Delavsko podporno društvo“ v svojih prostorih; kot ponavadi bo pel društveni pevski zbor. Želeti je, da bi se enkrat oglasili v društvu tudi oni člani zlasti iz mesta, katerih že prav dolgo ni bilo videti pri nas.

(Slika dr. Frana Prešerna.) Ravnokar začelo je založništvo te slike našega pesnika-velikana z razpošiljanjem iste. Sliko, ki je umetniško dovršena, napravil je gospod Alojzij Šubic, akademični slikar v Celju, po edinem pravem originalu, ki je sedaj v posesti gospoda ravnatelja Levca v Ljubljani. Slika razstavljena je v izložbi trgovine gosp. Drag. Hribarja v Celju. Z okvirjem vred stane ista 40 K (na obroke 50 K) ter se dobi pri založništvu slike dr. Frana Prešerna v Celju, kamor je nasloviti tudi vsa naročila. Opozorjamo p. n. slovensko občinstvo, naj pridno seže po tej res krasni podobi, ki bi ne smela manjkati v hiši nobenega zavednega Slovenca.

(Volitve volilnih mož) za deželnozborske volitve vrše se za celjsko okolico dne 23. oktobra t. l.

(Volitev župana) Kakor uradno glasilo mestnega urada „Deutsche Wacht“ poroča, se ima vršiti volitev župana, ozir. županovega namestnika. Ker imamo že zasedeno šaržo županovega namestnika — to mesto izpolnjuje železninar Julij Rakusch — in ker se ima vkljub temu voliti županov namestnik, vemo že naprej, da bo srečni podžupan zapustil dosedanje mesto in zasedel celjski županski stolec, po katerem so se sline cedile že trem nemškim odvetnikom. Nas ta napoved ni presenetila. Bilo nam je znano, da je Julij Rakusch za nemško stvar si pridobil toliko zaslug, da je moral avanzirati tako ali drugače. Stiger je ravno ob pravem času obolel, da avanzira Rakusch lahko od podžupana na župana. Če Stiger ne bi bil obolel, bi morali mestni očetje drugače skrbeti za Ra-

da je ljubeznivim uradnicam ostalo precej pisem „poste restante“. Pismonoše, ki jih je mladi svet željno pričakoval, bolj kakor dijak prvega koprnja po pismonoši, — bile so gospice Kupljenove.

Ob ednajstih odprli so nam vhod v turško kavarno. Gospoda Šubic in Juro Detiček ustvarila sta bila tu pravo bajko iz „tisoč in ene noči“. Preobširno bi mi naraslo to pismo, da Vam vse to opišem. Kakor rečeno srečen je bil, kdor si je priboril v tem orientalskem „divanu“ svoj prostorček, kjer so mu postregle in kratile čas duhovite in elegantne Turkije, gospe Šubiceva in Venturizijeva ter gospica Zajčeva. Celo stari, resni gospodje so s prekrizanimi nogami sedeli na preprogah in pili po — pet kav.

Milostljiva, ste li že kaj čitali o tisti ljubki prikupljivosti japonskih žen? Tudi te nam ni nedostajalo v „raju“. V lično-bogatih japonskih kostumih postregli sta v svojem luksurijskem salonu gostom z izbornim čajem gospa dr. Dečkova in gospica Jela Sernečeva. Krasno je bilo biti tu.

Ne daleč proč pa so pokali zamaški šampanjca. Bilo je v okusno-elegantnem paviljonu.

Bili so vabljeni glasovi. Marsikoga so omamili. Delili pa sta tu čaše opojnosti s pristnim jima „chikom“ gospa dr. Karlovšekova in gospica Mirka Gregorinova.

V posojilnični prostor je vabil po g. Benčanu s pravim umetniškim humorjem sestavljen plakat. Temne smreke dvigale so se, a med njimi pestro življenje: dovtipne pušice, smeh, petje in — pitje. Tu se je razvila pravcata ljudska veselica. Vdarica temu veselemu svetu pa je bila krčmarica „pri veselem krokarju“, gospa Mirnikova. To ji priznajo vsi, da bi bilo zelo težko dobiti kje živahnejše gostilničarke. Vestno pa so ji pomagale in veselo se vrtele okoli gostov gospice Bračičeva, Detičekova, Hočvarjeva, Jarmorškova, Kudrova, Vošnjakova in Vrečerjeva.

Če bi se kdo vkljub tolikim priložnostim k veselemu uživanju ne bil dobro imel, zaslužil bi bil, da ga ovekoveči g. Juro Detiček v svojem „muzeju“. A niti v „modernej galeriji“ niti v zgodovinski zbirki ni bilo videti takega eksemplara. In vendar, kaj se je tu vse videlo! Cela svetovna in ožja zgodovina naše domovine — predočevala se nam je od one medvedove kože, na kateri so

Ambrožičevi pradedi ležali v tevtoburški hosti, pa do zarjavele šentlenarteke „sparkase“.

Milostljiva, pismo mi je preveč narastlo. Povedati bi Vam imel še mnogo, zelo mnogo — tako na primer, da smo se med korijandoli skoraj zadušili in da je drugi dan že sonce sijalo, ko nam je šampanjca zmanjkalo in smo se veselo vrteli, pa končati moramo.

Rajsko lep večer je bil — žvala naši celjski narodni navdušenosti, družabni prisrčnosti in po-zrtvovalnosti, ki je toliko podarila v blagi namen. Za družbo ostane lep prebitek, nam pa mil spomin. Da bi mi imeli na Slovenskem povsod tako narodno vnetih žena, kakor gospe dr. Dečkova, dr. Karlovšekova in Mirnikova, bi ne bilo nikjer — zasplosti.

Utrujen sem, lahko noč, milostljiva!

Pred menoj leži zlomljeno rdeče srce, ki so ga bili v „rajskem“ muzeju razstavili. Ko pridete prihodnjič v Celje, podari Vam ga en košček v prijazen spomin na najlepšo veselico.

Vaš udani

Ali.

kuschevo počestčenje, sedaj so pa te skrbi rešeni. — Sicer se pa stvari pri mestnem uradu ne bodo prav nič spremenile, ker javna tajnost je, da je bil Stiger župan na papirju, Rakusch pa v resnici. Rakusch je komandiral, Stiger pa podpisaval.

(Učiteljska služba.) Na razširjeni, v tretjem krajnem razredu se nahajajoči štirirazrednici v Artičah pri Brežicah je popolniti dve učiteljski mesti stalno, ozir. začasno. Prošnje do 3. nov. t. l. na krajni šolski svet.

(Učiteljska vest.) Gdč. Rossmann je imeno vana za učiteljico na vsoprednici deške ljudske šole v Ptuj.

(Imenovanje v pol. službi.) Namestnik je imenoval začasnega namestniškega koncipista dr. R. Brescharja stalnim namest. koncipistom.

(Imenovanje v poštni službi.) Poštna in telegrafska direkcija v Gradcu je imenovala poštima manipulantinjam v Mariboru Rozo Peer in Rozo Nendl in Marijo Ožgan za Ptuj.

(Žiško bralno društvo) ima v nedeljo, dne 12. vinotoka t. l. občno zborovanje, na katerem se 1. voli novi tajnik, 2. govori g. Berglez o pravilni napravi mošta. K obilni udeležbi vabi domače in sosede društveni odbor.

(Shod volilcev.) Volilni shod pri Sv. Barbari v Haložah, katerega je sklical na nedeljo, dne 5. oktobra posl. dr. Jurtela je bil dobro obiskan. Shod je otvoril župnik Murkovič, ki je v nagovoru povdarjal težavno nalogo poslancev ob sedanjih razmerah. Potem je govoril izborni dr. Jurtela zoper razne nemčurske nakane in žel ob koncu obilo pohvale. Bil je tudi soglasno proglašen kandidat.

(Hraber veteran.) V Cezanjevcih je umrl tamošnji cerkovnik Jožef Perša (recte Sagaj). Pokojnik je bil eden najstarejših vojaških veterani in svoje dni hraber vojak. Leta 1859 udeležil se je kot „hornist“ 9. lovškega bataljona vojske v Italiji ter si je v bitki pri Solferinu zaslužil zlato svetinjo hrabrosti. Otel je tu svojo četo in tudi svojega poveljnika pred sovražniki. — Leta 1864 udeležil se je tudi vojske v Schleswig Holsteinu ter se je v bitki pri Veile skazal kot zelo pogumnega četovodja. Iz te vojske dobil je več priznanih pisem za hrabrost. Njegove junaške čine orisal je nadporočnik g. Ascher na Dunaju v nekem delu zaslužnih avstrijskih junakov. — V službi kot cerkovnik, kateri posel je opravljal blizu 40 let, bil je zelo vesten in uzoren. Bodi hrabremu veteranu zemljica lahka!

(Prostovoljno gasilno društvo v Št. Jurju na Ščavnici) priredi dne 19. oktobra t. l. trgatno veselico s tombolo, pri kateri sodeluje domača društvena godba. V poznejšo zabavo bo služila tudi šaljiva pošta. — V slučaju slabega vremena dne 19. t. m. se bo vršila veselica dne 26. t. m. K mnogobrojni udeležbi vabi vljudno odbor.

(Umrl je) v Mariboru A. Šantel c. kr. finančni stražni komisar v 60. letu svoje dobe.

(Nesreča.) V ponedeljek je pri opravljanju svoje službe delavec Valentin na kolodvoru v Mariboru našel grozno smrt. Pri delu je prišel med dva železniška voza, ki sta ga stisnila skupaj in ga popolnoma zmečkala, da je v hipu nastopila smrt.

Poročilo

o ogledovanju goveje živine v Celju, dne 17. septembra 1902.

Dne 17. septembra t. l. vršilo te je ogledovanje goveje živine v Celju. Zadnje tako ogledovanje se je vršilo leta 1888. Predsednikom živinogledne komisije imenoval je deželni odbor g. Franca Posseka iz Konjic. Kot zastopnik c. kr. namestni je prišel je živinski zdravstveni nadzor, g. Slowak, kot zastopnik deželnega odbora gosp. Jelovšek, kot zastopnik c. kr. kmet. družbe g. Juvan, kot zastopnik celjske podružnice kmet. družbe g. dr. Langer. Okrajni odbor je zastopal okrajni odbornik g. dr. Hrašovec. Kot udje živinogledne komisije udeležili so se gg. Jakob Janič, graščak v Freienburgu, Franc Pisanec, velepos. v Št. Jurju, Jos. Ocvirk, posestnik v Kalobji, Anton Dimec, posestnik v Šmartnem, Mihael Bikovšek, posestnik v Škofjivasi ter c. kr. okr. živinozdravnik g. Jos. Voloušek.

Ogledovanje živine se je vršilo na mestnem sejmišču blizu klavnice. Komisija je pričela svoje delo ob devetih predpoldne in končala ob dveh popoldne. Prignalo se je 146 glav živine, večinoma jako lepih bikov in krav.

Razdelilo se je 550 kron državnih, 450 kron deželnih in 805 okrajnih daril.

Državna darila za bike prejeli so sledeči govedorejci:

Martin Koštomaj, posestnik v Bukovem žlaku, 70 K, in Franciška Breznik, posestnica v Dramljah, 60 K. Za krave pa Franc Samec, posestnik na Ložnici, 70 K, Jos. Podergaja, pos. v Škofjivasi, 60 K, Franc Pisanec v Kalobji 50 K, Jakob Kožuh v Pristavi, 50 K, Franc Orpel na Dobrni 50 K, Boštjan Škoberne v Št. Jurju, 50 K, Matej Vrečer, Zagradom, 50 K in Štefan Zaveršek v Osenci, 40 K.

Deželna darila za bike so prejeli: Blaž Urlep v Lokarjih, 60 K, Anton Žvižaj v Lokarjih, 50 K, Franc Orpel na Dobrni, 50 K, Jurij Ramšak v Šmartnem, 50 K in Jakob Frece v Grižah, 40 K; za krave pa: Jakob Žveglar v Št. Jurju, 40 K, Jurij Resnik na Teharjih, 40 K, Franc Baumer Zagradom 40 K, pl. Berka na Blagovni, 40 K in Franc Pisanec v Št. Jurju, 40 K.

Okrajna darila za bike so prejeli: Martin Premšak v Škofjivasi, 60 K, Matevž Steiner na Gorici, 50 K, Franc Kovač v Št. Lovrencu, 30 K, Jos. Delčnak na Frankolovem, 30 K, Jurij Zupanc na Svetini, 20 K, Franc Pisanec v Št. Jurju, 20 K, Franc Šolinc, v Dramljah, 20 K, Franc Hriberšek v Vel. Pirešici 20 K, bikovska zadruga v Grižah, 20 K, And. Šribar na Dobrovi, 20 K, Martin Gajšek, Kameno, 15 K, Franc Gajšek v Št. Lovrencu, 15 K, Blaž Kranjc na Lopati, 15 K, Jurij Pospah v Kasazih, 10 K, Franc Gajšek v Vrhnem, 10 K, Jos. Cmok v Lokarjih, 10 K in Martin Potočnik na Dobrni, 10 K. Za krave pa: Avgust Lemež na Teharjih, 40 K, Avgust Lachnit v Liscach, 40 K, Gašper Jug v Bukovem žlaku, 30 K, Blaž Gaberšek na Lavi, 30 K, Franc Okorn v Škofjivasi, 30 K, Franc Dobrajc v Št. Jurju, 30 K, Janez Kačičnik v Novivasi, 30 K, Jakob Špes v Ogorevcu, 20 K, Janez Videnšek v Šmartnem, 20 K, Janez Ferlež v Št. Jurju, 20 K, Jožef Straže v Dramljah, 20 K, gospa Vasič na Lanofu, 20 K, Matevž Kožuh na Pristavi, 20 K, Anton Škoberne na Ostrožnem, 20 K, Martin Ferlež v Št. Jurju, 20 K, Jakob Janič v Freienbergu, 20 K in Janez Ferlež v Repnem, 20 K.

Posestnikom Antonu Rozmanu v Kranjčici, Mihaelu Kožulu v Škofjivasi in Janezu Zidanšku v Dramljah izrekla je komisija za njih lepe bike pohvalno priznanje.

Vsa obdarovana živina bila je muredolskega plemena in je napravila na komisijo najboljši utis. Da se je zamoglo prignati na to ogledovanje toliko in tako lepe živine, je gotovo zasluga se danjega okrajnega odbora, kateri je ves čas sem od začetka svojega poslovanja, t. j. od leta 1889 nakupil vsako leto po 10—12 čistokrvnih muredolskih bikov ter jih izročil za polovico cene zanesljivim govedorejcem v okraju v plemenjenje.

To ogledovanje živine pokazalo je jasno, da se je govedoreja v celjskem okraju v zadnjih letih mnogo zboljšala in povzdignila.

Ker bode okrajni odbor tudi v bodoče skrbel za to, da se muredolsko pleme popolnoma udomači v celjskem okraju, upati je, da bode dosegla govedoreja v celjskem okraju kmalo isto stopinjo, katera ji gre v tej važni gospodarski stroki.

Druge slovenske novice.

(V Ljubljani) dovršen je deželni dvorec v toliko, da so se že preselili uradi tje in bode prihodnji deželni zbor tudi že lahko zboroval v njem.

(Žganjarjeva smrt.) V torek je v Ljubljani v neki gostilni nagloma umrl delavec Jenko. Kupil si je bil žganja in v gostilni zaspal. Ko se je zbudil, mu je prišlo slabo in je parkrat omedlel, padel in bil mrtev.

(Uboj.) V Cerkljah na Gorenjskem je pilo v soboto zvečer več fantov v neki gostilni; po pijači sta šla dva fanta, Šter in Aleš, druge na korajžo klicat, ter je Šter privezal prijatelju na volovsko žilo „šteselje“, da bo imel v rokah

kako orožje. Prišlo je do tepeža, in Aleš je po neprevidnosti — udarec je bil namenjen nekemu drugemu — udaril svojega prijatelja tako nesrečno, da je fant umrl.

(Prvi jesenski sneg) je pobelil pretekle dni vrhove gorenjskih planin nad črvelj visoko.

(Radeški diletantje) priredijo „Narodnem domu“ v Radečah dne 12. t. m. veselico na korist šolski kuhinji v Radečah z naslednjim sporedom: 1. „Ministrovo pismo“, veseloigra v dveh dejanjih, spisal dr. Josip Vošnjak. 2. Petje: a) „Kaj je ljubezen“, za mešani zbor, F. Korun. b) „Večerna“, Jan. Leban. c) „Kitica“, A. Foerster. 3. Prosta zabava. Med presledki igra tamburaško društvo „Kum“. Cene prostorom: 1. sedež 1 K, 2. sedež 80 vin., 3. sedež 60 vin., stojišča 40 vin. Začetek točno ob polu 8. uri zvečer. Ker je čisti prebitek namenjen ubogi šolski mladini, se preplačila hvaležno sprejemajo.

(Toča.) V Trebeljevem na Dolenjskem je dne 6. septembra t. l. silno pobila toča. Njive, kjer je bila ozimna že vsejana, je hud naliv vse razpral in odnesel semena. Škoda je velika.

(Smrt pod konjem.) V soboto je v Vrpolju pri Vipavi posestnik Kodela padel s konja in se na glavo tako udaril, da se mu je udrla kri, in je bil takoj mrtev.

(„Narodni dom“ v Trstu.) V ponedeljek so se izselili vsi prebivalci iz poslopja, v katerem je bila nameščena 11 let tiskarna „Dolenc“. V kratkem začno podirati staro poslopje, in v par letih zraste na onem prostoru nova zgradba „Narodni dom“.

(V uradu se je ustrelil) v torek 36 letni oženjeni računski revident pri fin. ravnateljstvu v Trstu Karol Paternost. Zapustil je vdovo in dva mala otroka. Pravijo, da so ga denarne za drege gnale v smrt.

(Štrajk v Trstu) Delavci v pristanišču in Lloydovi ladjedelnici se pripravljajo na velik štrajk, ako Lloyd ne usliši zahteve delavcev.

(Umrl je) v Gorici profesor dr. Jožef Pavlica. Rojen je bil leta 1861. Bil je eden glavnih vodij katoliške stranke na Goriškem.

(Istrski deželni zbor) je ednoglasno odklonil zahtevo slovenskega odbornika dr. Trinajstiča, da je slovenske in hrvaške vloge tudi v teh jezikih reševati.

(Slovenci na Hrvaškem.) Pri zadnjem ljudskem štetju so našli na Hrvaškem in v Slavoniji 19875 Slovencev.

(Pomanjkanje vode v Istri.) Grozne vesti prihajajo iz Istre, kaj je letos prestal tam naš narod zaradi suše. Občine, ki so v rokah Italijanov, so bile naravnost v nevarnosti, da izumro na žeji in po zastrupljenju zaradi okužene pitne vode. Vse vasi v okolici mesta Pulja so brez vsake vode. No, bile so srečne, da so smele jemati vodo v Pulju, dve in več ur daleč. Iz vasi v okolici Vodnjana so gonili naši kmetje živino na vodo k reki Raša, dan hoda daleč. Od tam so vozili tudi vodo domov za najnujnejše domače potrebe. Medtem so pa doma ženske, starci in otroci medleli od žeje, pa se sali korenine od trave. — Kdaj bo boljše, kdaj se spremene turške razmere v Avstrijski Istri?

(Nova iznajdba.) Dva avstrijska častnika, g. Beranek in naš rojak, g. Frid. Kavčič, sta dobila patent na svojo iznajdbo, s katero je mogoče konja hitro osedlati in razsedlati. Ta „hitri sedlar“ postane največjega pomena za vojake v vojski in na vajah. Kratek pritisk na vzdigalo, in konj je osedlan ali pa razsedlan. Nova iznajdba je veliko olajšanje za konja in jezdeca.

Dopisi.

Iz Laškega. Dne 24. m. m. sta imela tukaj nemška poslanca Pommer in Stallner shod svojih privržencev, svojih udanih ovčic, ki gledajo nanja ponižno kot pes na svojega gospodarja. Prvi je govoril Pommer o svojih bojih s Slovenci in Čehi. Naglašal je svoje velike zasluge in čeljustal, da mi Slovenci na Štajerskem sploh ne potrebujemo svoje gimnazije, zato se je on temu zoperstavil; govoril je grozno modro zoper slovensko gimnazijo v Celju in premleval svoje neslanosti glede zamorskega cilindra, ki bi pa seveda njemu najlepše pristojal. „Ahtunk na cuk“

je nadalje zabavljajal zoper slovenski kot ničvredni jezik, kar je bilo našim nemškutarjem grozno povšeči. Stallner se je tudi hvalil na vse pretege, pripovedoval je o svojih velikih zaslugah, le žal, da te niso obstojale v drugem, kot da je dal neka pota popraviti — menda na svoj zelnik. Potem je še naš German iz štajerskih rovt, Mraulag naprosil Stallnerja, naj zopet prevzame mandat kar je Stallner z velikim veseljem obljubil. Menda ga je kar po trebuhu zgečalo, ko je videl svoje neumne in pokorne tepce, kako gledajo vanj, kot v svojega malika. Na ta shod ni smel priti noben Slovenec, zato so postavili pred duri policaja, ki je odgnal vsakega Slovenca, kdor je hotel videti ta dva modrijana. Kakor v menažerijah!

Zdaj pred volitvami bi bil gotovo tukaj na Laškem umesten en volilni shod Nemčurški trgovci porabljajo vse moči, da pritiskajo na slovenske volilce. Zlasti trgovec Hermann deluje na vse kriplje, da bi med okoliškim ljudstvom razširil nemškutarski strup. Zato razširja „Štajerca“ ter ga usiljuje ljudem. Pred mestnimi volitvami bodo gotovo zopet nemčurški trgovci letali po mestu in grozili, da gorje onemu, ki bi si upal voliti slovenskega kandidata. Kaj pa, če bi vso stvar obrnili, bome le videli, kako bodo godli naši nemčurški trgovci brez slovenskih odjemalcev!

V našem trgu je velika potreba po kakšnem narodnem društvu, ki bo prineslo nekaj življenja med slovenske kroge. Sedaj delajo samo nemčurji.

Mladenci v občini Sv. Krištof, ki je po nemarnosti naših voditeljev zašla v nemčurske roke, bi se radi naučili tamburati; zato so kupili tamburice, ali zdaj nimajo nikogar, ki bi jih učil. To je res zaspanost v najvišji meri! Sram naj bo one, ki so krivi tega, ki se ne pobrigajo, da bi prenehale takšne naš rod sramoteče razmere! Gotovi krogi naj si zapišejo za nšesa, če se pri nas razmere obračajo tako na slabo.

Puščavnik iz razvalin konjiškega grada. V cenjeni „Domovini“ se je večkrat čitalo o nekem puščavniku iz Starega grada pri Celju, kateri je dogodke bližnjih in daljnih krajev z „rešpetlinom“ opazoval ter o njih svetu poročal. Tudi v lepih Konjicah imamo razvaline starega grada, v katerih baje straši, kakor vedo povedati slabovestni konjiški Nemci. Tudi v teh razvalinah se je naselil stari puščavnik ne boječ se praznih strahov. Živel je mirno, ni se brigal za ostali svet.

Bilo pa je dne 14. septembra t. l. proti večeru, ko je pogledal puščavnik proti konjiškemu trgu in videl velikansko množico slovenskega ljudstva vseh stanov, iz bližnjih in daljnih krajev zbirajočo se v „Narodnem domu“ konjiškem. Ob izborni godbi in krasnem petju so se zavedni Slovenci vrolo zabavali. Čaroben bil je pogled v tih, jesenski noči na bajno razsvetljeni novi konjiški „Narodni dom“. Blagoslavljaj je starček v duhu dobro, zavedno slovensko ljudstvo, podal se k počitku, ter spal mirno spanje pravičnega. Sanjal pa je raznovrstne sanje, sanje, o katerih pravijo ljudje, da so včasih vendar resnične.

Sanjal je, da je v uradništvu časnika „Deutsche Wacht“ v Celju. Sluga prinese pošto, in med njo je bilo tudi pismo iz Konjic. Rado veden, kaj da se poroča iz njegovega kraja, pogleda pismo ter vidi, da je bil dopis poslan od nekega, uradništvu že znanega dopisnika, konjiškega nadučitelja ter zeta bivšega tajnika in defraudanta konjiške hranilnice. Prebral je do tični dopis ter strmel nad početjem nekaterih konjiških Slovencev. Sklenil je o prvi priliki vzeti romarsko palico v roke ter si natančneje ogledati te slovenske janičarje, kateri žugajo vsak hip značajne (?) ter nedosežno izobražene (?), pohlevne (?) konjiške Nemce ugonobiti.

Zgodaj zjutraj se prebudi, opravi vsakdanjo svojo pobožnost, vzame palico v roke ter se poda v Konjice. Pot ga pelje mimo cerkve. Kot pobožen mož stopi nekoliko noter, da opravi kratko molitev. V cerkvi bila je ravno mladina nemške ljudske šole, katera se pa nikakor ni vzgledno vedla, kar je starčka precej motilo v njegovi pobožnosti.

Šolarska maša se prične, orglje zapoje pa tako neznansko čudno, da je puščavnik, kateri se strahov v razvalinah starega grada ne boji, o glasbi pa še nekaj pojma ima, kar zona obšla. Ker se on ne briga dosti za ta svet, je tudi po-

zabil pogledati, kdo je ta čudni virtuoz na orglje (pozneje je zvedel, da je isti g. Nehutny). No, čestitati je umetniku v naglici tudi pozabil, ker je iz cerkve kar zbežal, pregan od nenavadnih akordov.

Postal je nervozen ter šel prašat konjiškega zdravnika, dr. Kadija za svet. A ta gospod je še sladko spal, ne meneč se za precejšnje število bolnikov, ki so nestrpnost čakali nujne pomoči. No, ta ga tudi ni hotel dražiti in buditi, posebno ker je slišal, da se je gospod doktor prejšni dan hudo mučil s sestavljanjem nekega dopisa za „Deutsche Wacht“. Potem pa je baje od samega veselja, da je tisti nesrečni dopis skrpal v potu svojega obraza in s pomočjo drugih, začel vnato častiti, seveda samo z dejanji boga Bahusa, ter se končno pobratil s „Binder Rudolfom“ & „Cons“. Ker ima puščavnik v celici neke še „Kneippa“, si je sklenil po tem navodu svojo nervoznost ozdraviti. Gospoda doktorja bode pa še večkrat, kedar bo ta čas imel, tuintam obiskal, ker sta si namreč sploh dobra prijatelja, posebno pa, ker je pri njem mnogo zanimivega opazil.

Napoti se po glavnem trgu doli, ter pride do tretje hiše, kjer je na vratih videl nekake loterijske številke, na pragu iste hiše pa zapazi starikave, črno oblečene device s poželjivimi pogledi, katere so se z nekim precej dobro rejenim kramarjem res prav po domače zabavale. Ker ni loterist, še manj pa prijatelj zaljubljenih ljudi, podal se je za eno številko naprej do hiše, kjer je poleg drugih napisov tudi „S. Fleischbauer“. V tej mesnici, kjer je na oknu viselo par telet, med vratmi pa stalo še nekaj živih kostrunov, je opazil enega precej visokega, suhljatega moža s črno brado. Meneč, da je to mesoglednik, kateri tukaj vestno svojo službo opravlja, se napoti dalje. Pride do hiše, na kateri je naslikan beli konj na modrem polju.

Na prostem pred vratmi je bila ravno neka seja različnih odbornikov pod predsedstvom ne ravno lepe ženske z metlo v roki, katera je precej rejenemu a še bolj zamazanemu možu (nehote se je starček zmisil na živalico, katera se na slikah sv. Antona tuintam vidi) v uniformi nekaj strogo zabičevala.

V tem hipu pa zagrmí v prvem nadstropju iste hiše: „Verfluchten Windische, ich werde euch schon zeigen!“ Obide ga strah pred to grozno prisego ter se hitro spravi dalje. Pride do nekega mosta, gre čezenj ter pride do neke gostilne, katera ima na oglu nekako solnce iz pločevine. Od dolgega pota utrujen, hotel se je puščavnik okrepčati, ter je stopil v gostilno.

Našel je v njej moža, o katerem je v že prej omenjeni mesnici mislil, da je mesoglednik (pa je nadučitelj) v zelo važnem pogovoru z domačo gospodinjjo.

Ker starček nikomur ni hotel nadleže delati, nikogar v zadrego spravljati, tudi ta parček ni hotel motiti v tem položaju, in ker ni hotel vzbujati komu ljubosumnosti, zmolil je le natihem par očenašev za spreobrnjenje grešnikov ter se vrnil proti domu.

Kar pribrumi za njim tolpa šolskih otrok, vračajoč se iz šole domov. Starčka v kuti po zdravljali so le z „Heil!“ Iz drugih manj častiljivih ljudi so pa očitno norce brili. Začuden nad nenavadno vzgojo otrok nadaljuje starček svojo pot, katera ga pripelje mimo novega „Narodnega doma“ v Konjicah. Občudoval je starček lepo stavbo in ni mogel razumeti, kako da konjiški Slovenci kaj enacega zmorejjo. Iskal je tudi tiste slovenske pošasti, o katerih ve „Deutsche Wacht“ povedati, pa našel ni nič.

Puščavnik nadaljuje svojo pot mimo sosedne hiše, ko na prag iste pride mlad mož, s puško na rami, s plavicami na suknji, obdan od tolpe psov. Mislil si je vsled tega starček, da ima konjederca pred seboj, pa čudno se mu je zdelo, ker ista, sicer ne posebno lepa hiša nosi vendar napis J. W. gg Bäckerei. Z groznim pogledom ozre se omenjeni mladič na poleg stoječi „Narodni dom“, zakolne nekaj med zobmi, ter odide. V strahu ozre se puščavnik na „Narodni dom“ meneč, da se ga je morala najmanj polovica porušiti pri takem pogledu tega konjiškega mogotca, a k sreči se to pot še ni nič zgodilo.

Hotel je še starček potolažiti v „Deutsche Wacht“ slabo razpoloženega g. Šepica, videti vrle

Ogorečeve fante, trumo kneževih viničarjev in kneževoga oskrbnika, kateri je pri vsej svoji nevtralnosti v narodnem oziru nekaterim konjiškim Nemcem hud trn v peti, posebno pa ga je mikalo poznati tisto nesrečno število (13) konjiških Slovencev, kateri provzročajo konjiškim Nemcem toliko preglavic, jeze, skrbi in sivih las. Pa mračiti se je že pričelo in vrniti se je moral starček med razvaline starega grada, odložiti potno palico ter sanjati o vsem, kar je videl ta dan.

Obljubil pa mi je, da bode avcje sanje, kakor tudi prihodnja potovanja prihodnjič cenjenim čitateljem „Domovine“ popisal.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Papeževa jubilejna slavnost, katero je priredila mladen. zveza bralnega društva, se je obnesla vrolo sijajno. Program je bil tako obširen, da ga niti ni bilo mogoče vsega izvesti. Dve igri: „Lurška pastarica“ in šaloigra „Dr. Vsezna in njegov sluga Štipko Tiček“ ste se končali pozno zvečer. Igralci so pokazali vso svojo spretnost, tako tudi pevci in tamburaši. Slavnostni govor je moral radi odsodnosti govornika, ki je bil službeno zadržan, izostati.

Občinstva se je zbralo toliko, kakor še nikoli. Gnječa je bila tolika, da bi skoro oder podrli. Nad 700 domačinov in gostov se je zbralo na prijaznem vrtu g. Slane. Pohvaliti moramo to pot posebno domačine. Vae je prihitelo, majhno in veliko, gledat zares krasni igri.

Tudi gostov je veliko prihitelo od blizu in daleč. Prišli so vrli fantje križevski, ki so na glasu kot izborni pevci, narodna dekleta cezanjevska, zavedna mladina od Kapele, Sv. Petra, sv. Antona, Maribora, sv. Andraža, Ptuj, iz daljnega Rogatca in Makol.

Premnogo zaslug za mlad. gibanje, kakor tudi za minulo slavnost si je iztekel naš neumorni g. kaplan Ivan Rozina. Slava mu! Le vro naprej in narod Vam bode hvaležen.

Po končanem sporedu vršila se je prosta zabava pozno v noč. Pevska društva so kar tekmovala, tamburaši so udarjali in navdušenih napitnic in govorov naših mladeničev ni bilo ne konca ne kraja. Posebno omenjam tu vrlega petrovskega Manka. Le pridno se učite nastopati kot govorniki, samo glejte, da besede ne bodo prazne, ampak da bodo jedrnat.

Politični pregled.

(Državni zbor) je sklican na dan 16 t. m.; to je bilo določeno v sredo v ministrskem svetu. Ukrenjeno je bilo tudi nekaj radi predlog, ki naj pridejo na dnevni red. Zdaj še ni sklenjeno, če pride državni proračun takoj v prvi seji na dnevni red.

(K položaju.) Avstrijski vladi se ne more reči, da je brez vsake krivde, ako v boju, ki ga pelje zoper pohlepne nakane Mažarov na gospodarskem polju, ne najde v javnosti one zaslombe, ki jo zasluži ta boj. Kako pa naj bi se tudi ogrevali za stvari, ki jih nikdo ne pozna, za koga naj se zavzamemo v boju, ako nikdo ne vé, zakaj se gre. To skrito barantanje, ki se te dni sklepa, je krivo, da nikdo ne kaže posebnih interesov za nagodbno pogajanje. K temu pride še, da je postala javnost nezaupljiva napram nasprotujočim si poročilom o stanju pogajanj med obema vladama.

(Moravsko.) Olumuška trgovska zbornica ne more voliti svojih zastopnikov v deželni zbor, ker vsled razpora med nemškimi in češkimi odborniki se odbor še vedno ni mogel konstituirati.

(Pogajanja s Čehi.) Listi javljajo, da prične ministrski predsednik Körber svoje dogovore z voditelji češkega in nemškega naroda ter morda tudi z voditelji drugih strank v ponedeljek. Češki listi zahtevajo od vlade ne samo obljub, temveč gotovih dejanj, ker na same besede nič več ne dajo. Vprašanje je, če se bo hotela vlada tudi pogajati z našimi poslanci; videlo se bo, če vlada kaj računa na nas in če se kaj ozira na naše zahteve.

(Nagodba.) Dne 4. t. m. so se odpeljali avstrijski ministri v Budimpešto, kjer se je končno carinski tarif dognal. V ponedeljek so se ministri vrnili na Dunaj, Körber je šel takoj k cesarju, ogrski ministrski predsednik Szell pa je bil v

torek pri cesarju. Nagodba je torej v bistvu dovršena, le še nekaj manjših, a nič manj važnih vprašanj je treba rešiti. Radi teh postranskih točk se končno zaključnje nagodbenih pogajanj baje zopet zavleče.

(Ogrski državni zbor) je imel prvo sejo dne 8. t. m. Zasedanje se je začelo z velikim škandalom, ki je bil deloma naperjen proti cesarju. V imenu neodvisne stranke je poslanec Barabas slovesno ugovarjal zoper nagodbo in naznanil, da bo neodvisna stranka z vsemi sredstvi se zavzela za neodvisnost Ogrske. Barabas je grdo napadal tudi cesarja.

(Obiski v Rimu.) Med Rimom, Berlinom in Petrogradom so sedaj določili vse potrebnosti za potovanje carja Nikolaja in nemškega cesarja v Rim. Najprej pride nemški cesar in sicer tekom meseca februarja, car Nikolaj pa v maju. Vsak ostane kakih šest dni gost italijanskega kralja. Možno je, da se car ustavi tudi v ednem bolgarskih pristanišč, kjer pozdravi bolgarskega kneza.

(Balkan.) Med vsemi svetovnimi dogodki, ki razburjajo javnost, naše čitatelje gotovo najbolj zanimajo dogodki na Balkanu in posebno na onem delu Balkana, ki je še vedno v oblasti turškega sultana. Saj je tu v igri usoda naših slovanskih bratov, onih bratov, ki že stoletja ječe pod turškim jarmom. Vsi evropski narodi so se že osvobodili; Nemci, Italijani, Francozi itd. imajo svoje samostojne države, le velik del slovanskih narodov mora še vedno hlapčevati tujim narodom, katerim je izročen na milost in nemilost. Med Slovane, katerim gospodujejo tuji narodi, moramo se, žalibog, prištevati tudi mi avstrijski Slovani; a v mnogo bolj žalostnih razmerah, nego mi, nahajajo se Slovani v Turčiji in ravno raditega, ker tudi mi kakor oni ječimo pod gospodstvom drugorodnih plemen, nas njih usoda še bolj živo zanima. Med Slovani za Turškim se že od pričetka letošnje pomladi neprestano kuha. Novejša poročila pa zatrjujejo, da po vsej Macedoniji kar mrgoli oboroženih ustaških čet, ki imajo neprestane praske z rednimi turškimi vojaškimi četami. Kar se tiče reform, zahtevanih po velesilah, bi iste prav nič ne spremenile na stvari — tudi ne, ako bi imela Turčija toliko dobre volje, kolikor je v resnici nima in je ni nikdar imela. Turški Slovani so že sklenili svoje račune s Turčijo in ne težijo več za reformami, temveč za popolno svobodo.

(Francija.) Z dnem 1. oktobra se je pričel v Franciji zopet redni pouk. Od 15 zatvorjenih kongregacijskih šol je bilo v Parizu 13 otvorenih. Število učencev se je pomnožilo na vseh zavodih. Ednako je tudi zunaj po deželi. Oficijski listi poročajo, da se je 1200 redovniških šol izročilo svetnim učiteljem, vkljub temu je še v Franciji 4000 obstoječih javnih šol, kjer pončujejo redovnice. Iz tega sledi, da vlada s svojo gonjo še dolgo ni dosegla svojega namena. Brezme pa, ki ga je morala država že sedaj prevzeti, je veliko. Za 200 000 učencev so morali preskrbeti potrebne šolske prostore in učne moči.

(Burski generali) Botha, Dewet in Delarey se nahajajo še vedno v Bruselju. Dewet je v nekem svojem govoru rekel: Angleški listi trdijo, da imajo Buri sedaj v Južni Afriki mnogo živine, ali jaz vas zagotavljam, da je vse uničeno. Botha je omenil, da so Buri samo zato odložili orožje, da se burski narod ohrani popolnega uničenja. Angleška vlada vidi baje nerada, ako nemški cesar vzprejme burske generale, ker bi se ta sprejem slabo tolmačil v Južni Afriki in bi le spodbudil nasprotnike Anglije. Nemški cesar sprejme generale le tedaj, ako angleški kralj v to privoli.

Razne stvari.

(Novo vojno ladjo Babenberg) so spustili v morje dne 4. t. m. Ladja je 107 m dolga in v sredini 20 m široka. Izdelana je izključno iz izdelkov domače avstrijske industrije. Vrejena je po najnovejših zahtevah vojne mornarice. Namen ji je braniti morsko obrežje. Na ladji se nahaja kakih 120 večjih in manjših parnih strojev s parno močjo 12.000 konj.

(Peta generacija.) V Kolnu je zagledal nedavno luč sveta otrok, ki ima to srečo, da vidi svoje prednike peterih rodov pred sabo. Videti zamore poleg svojih staršev še oboje stare starše, predstare starše in celo predstara staro

mater. Mati otroka je 20 let, njeni starši eden 37, drugi 56 oboje stari starši 64 in 70 in pred stara stara mati 85 let stara.

(Novodobni Metuzaleh.) V ruskem selu Marevke živi stariček, ki je star 127 let. Njegova mati je doživela 120 let in je do smrti opravljala poljska dela.

(Strašna povodenj) je bila v kitajskem mestu Kavangsu 1000 oseb je utonilo. V Hongkongu se je podrla več hiš in je 20 oseb našlo smrt pod razvalinami.

Zahvala.

Ker zaradi prevelike žalosti nama ni bilo mogoče poprej vsem sorodnikom, znancom in prijateljem, kateri so naju iz Stajarske, Kranjske, Koroške, Hrvaške in daljne Istre na prebriski izgubi najinega edinega nepozabljivega sina tako v mnogobrojnem številu tolažili, izrekati zahvalo, naj sprejmemo isto iz dna srca tem potom sedaj.

VELENJE, dne 8. oktobra 1902

Vinko in Terezija Ježovnik
(438) žalujoča.

Zahvala.

Podpisani odbor izreka s tem svojo najiskrenejšo zahvalo vsem onim, ki so v tem ali onem oziru pripomogli, da se je veselica „Večer v slovenskem raju“ tako nad vse sijajno obnesla. Ne imenujemo imen; bila bi jih predolga vrsta. Saj je ni narodne obitelji, ne posameznika, ki bi se ne bil odzval našemu vabilu in ne žrtvoval po svojih močeh svoj prispevek ali svoje zmožnosti v prosep naše narodne veselice. Zahvaljujemo se pa posebno še „Celjski posojilnici“, ki nam je prepustila za ta večer svoje lepe prostore.

Za ves vaš trud, za obilne darove in za ogromno udeležbo naj vas odškoduje zavest, da ste storili dobro in lepo narodno delo — podpirajoč našo vilo družbo — zaščitnico naše mladine — in s tem naše bodočnosti.

V Celju, dne 8. vinotoka 1902.

Združeni odbor celjske ženske in moške podružnice družbe sv. Cirila in Metoda.

(434)

IZJAVA.

„Stajerc“ je priobčil v številu 20. z dne 5. oktobra 1902 med „Raznimi stvarmi“ tudi vest: „Prava učiteljica“, v kateri trdi, da je neka učiteljica na ptujski slovanski šoli na ulici (gasi) zakrčila nad materjo, ki je hotela svojo hčerko dati vpisati v nemško šolo v Ptuj: „Vaša hči mora iti v slovensko šolo, ne pa v nemško!“ Podpisane učiteljice štirirazredne dekliške šole v ptujski okolici izjavljamo odločno, da je vsa vest, v kolikor se tiče nas štirih, od konca do kraja izmišljena, ter proglašamo dopisuna navedene vesti za nesramnega lažnjivca in zlobnega obrekovalca, dokler ne pride z imenom dotične učiteljice in tiste matere na dan Ptujška okolica, dne 7. oktobra 1902.

Adela Machnitsch, Marija Trstenjak, Marija Luknar, Valentina Kaukler.

Opozorilo.

Dne 4. novembra t. l., ob 10. uri dopoldne bode c. kr. okrajna sodnica v Krškem v sodnem posloplju na javni izvršilni dražbi prodajala v konkurzno maso Marije Gorišek iz Rake spadajoče legovine vključna št.: 1295, 1446, 1526, 59, 61, 62 k o. Raka, vsako posebej.

Cenilne vrednosti posameznih legovin so po vrsti: 20820 K; 556 K 66 v; 555 K 36 v; 431 K 70 v; 266 K 40 v, 439 K 44 v.

Najnižji ponudek pri vsakem posestvu je dve tretjini in varščina 10% od cenilne vrednosti. Skupila se plačajo v osmih dneh po pravomočnosti razdelilnega sklepa.

Vločua števil 1295 k o. Raka, cenjena na 20820 K, je nova za izvrševanje trgovine zidana hiša na Raki v prav dobrem stanu in po svoji legi in stavbi za trgovinski ali gostilniški obrt jako pripravna.

KRŠKO, dne 8. oktobra 1902.

Dr. Janez Mencinger

(439) 3—1

upravnik konkurzne mase.

Postranski zaslužek

trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno naseljenim osebam s povzpetjem zastopa domače zavarovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1.798“ Gradec, poste restante.

V najem se da

pri Sv. Jurju ob Ščavnici tik farne cerkve dobroidoča gostilna in mesarija.

z vso upravo in zraven na željo več oralo zemljišča. Natančnejša pojasnila daje Franc Vaupotič, Sv. Jurij ob Ščavnici. (437) 2—1

Dve posestvi

ob okrajni cesti med Celjem in Laškim se z vsemi posloplji in orodjem proda ali da v najem. Pri enem posestvu je gostilna kakor tudi vinograd, pri poslednjem se odda tudi letošnja trgatava.

Več se izve pri Janezu Knez, posestniku v Tremarjih, pošta Laški trg (435) 1

Zaradi družinskih razmer je naprodaj lepo posestvo

v vranskem okraju blizu državne ceste. Posestvo je dobro obdelano in pognojeno ter je zraven 3000 sadežev hmelja.

Njiv je	6 oralo in 1000 □ m.
Travnika	4 900
Pašnika	1 800
Hiša in gospodarsko posloplje z dvojnimi kozolcem meri	350
Gozda s trdim in mehkim lesom je	7 300

Skupaj 20 oralo in 150 □ m.

Cena je 8500 gld., polovica se lahko obretnuje. — Lastnika in naslov pove upravnistvo „Domovine“ v Celju. (425) 2—2

Dobroidoča trgovina

mešanega blaga

ob glavni cesti blizu trga se proda zavoljo vojaščine.

Vrednost trgovine je 8000—10000 K. Letni promet 30 000 K. — Naslov se izve pri upravnistvu „Domovine“ v Celju. (414) 3—3

Lepo posestvo

15 minut iz mesta Celja z lepo enonadotropno hišo in gospodarskimi posloplji ter 12 orali pred vodo varnim zemljiščem in lepimi stavbišči je takoj za prodati. — Več pove Josipina Nasko v Celju. (431) 3—2

Edina narodna steklarska trgovina

Fran Strupi

Celje, Graška cesta števil 4, Celje.

Velika zaloga stekla, porcelana in kamenine.

Vsakovrstno v steklarsko stroko spadajoče blago, kakor svetilnice, zrcala, različni okvirji za podobe, šipe za okna itd. na debelo in na drobno.

Prevzetje vseh steklarskih del pri cerkvah in privatnih stavbah, katera se izvršujejo po najnižjih cenah.

Najlepši okraski in dekoracije, jako primerni predmeti za darila in srečolove.

Slavne javne zavode in privatnike opozarjam zlasti na svojo zalogo higijeničnih pljuvalnikov.

Postrežba točna in solidna!

Lepe suhe gobe

predivo, vsakovrstno žito, sadje, sploh vse deželne pridelke (409) 4-3

== kupi ==

Anton Kolenc, trgovec v Celju.

Osle, brusne kamne za srpe in kose

priznana najboljša blaga, 100 kosov 8 K, en poštni (169) zavoj z 15 kosi franko K 2.30 30-22

== razpošilja po povzetju ==

J. RAZBORŠEK, Šmartno pri Litiji.

Prva tržaška razpošiljatev na deželo

France Mirt, Trst

prilaga najboljša p. n. slovenskemu občinstvu svojo zalogo kave, riža, južnega sadja, olja, čaja, čokolade, konserv, rib, sira, vina namiznega in za desert itd. Blago se razpošilja po železnici v količinskih od najmanj 30 kg vsebine sestavljene iz edne ali pa iz več vrst blaga kakor tudi v poštnih količinskih od 4¹/₂ kg vsebine.

Vožnino in embalažo plača pošiljatelj.

Poštni količki (4¹/₂ kg vsebine franko.)

Kava.	K
Santos I. izbran količ 4 ¹ / ₂ kg stane	11.40
Santos II.	10.40
Java zelena	12.20
Java gold.	51.20
Ceylon I.	14.24
Ceylon Perl	15.20
Kuba I.	15.60
Portorico ext.	15.20
Mokka prava araba.	16.50

Riž.

Karolina količ 4 ¹ / ₂ kg stane	3.80
Ostiglia glace	3.40
Japonski	2.72

Olje.

v zabojčkih s kositarjevo posodo (Schraubenverschluss.)	K
Nizza extra zabojček 4 kg vsebina	7.50
Genua	7.50
Aixer	7.—
Jedilno	5.80

Vino. (Desert.)

Marsala sodček 4 lit. vsebine stane	8.60
Malaga	12.80
Lacrimae Christi	12.50
Madera sodček	12.80
Cipro	11.50
Slovanski biser iz Dalmacije	7.50

Oranče.

Mesina v košaricah 30-32 komadov	3.20
Mesina krvave	3.60
Limone	2.80

Milo (Spremitura)

najboljše za britev, toaletno in fino perilo zabojček 4 kg vsebine	4.50
--	------

Virh.

Naturel količ 4 ¹ / ₂ kg vsebine	5.50
1/2 Lacrima	6.50
Izbran	9.50

Upam, da slavno slovensko občinstvo ne bo opustilo me podpirati, ker ima pri moji trdki na razpolago ugodne cene, sveže in izborna blaga, točno postrežbo in pri tej priliki podpira sorojaka. Obširneje cenike razpošiljam po želji brezplačno ter se najtopleje priporočam.

Spoštovanjem udani

(407) 10-3

FRANC MIRT.

Železnato vino

krepča malokrvne, nervozne in slabotne osebe

LEKARJA Piccoli-ja v Ljubljani.

Dobiva se v lekarnah

Edina zaloga na Kranjskem
LEKARNA PICCOLI
pri „Angelju“

Ljubljana, Dunajska cesta.

Poliliterska steklenica velja 2 K.

Zunanja naročila izvršuje lekarnar **Gabrijel Piccoli** v Ljubljani točno, ako se mu pošlje znesek ali po pošt-nem povzetju. — Je v razprodaji v lekarnah v Celju, (263) Mariboru itd., a K 2.40 steklenica. 10-3

V blagohotno pozornost!

Velika zaloga * konfekcijskega blaga**

JOSIP HOČEVAR

v Celju, Kolodvorska ulica št. 5

(416) 6-2

prilaga za bližajočo se

jesensko in zimsko sezono

svojo bogato zalogo izgotovljenih oblek za gospode in dečke, kakor tudi vsakovrstne športne suknje najnovejše mode, pevršnike, haveloke itd. v vsaki velikosti in fazoni

po čudovito nizkih cenah.

Sukno najnovejših vrst vedno v zalogi. Naročila po meri izvršujejo se hitro in natančno po najnovejših modnih žurnalih.

Trgovski pomočnik

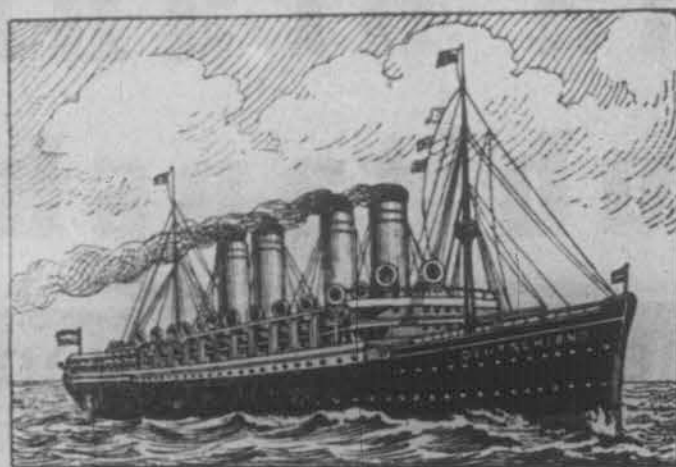
spreten delavec in zvest ter večš slovenskega in nemškega jezika, se takoj sprejme pod ugodnimi pogoji.

(422) **Franco Kavčič, Poljčane.** 3-3

Starejša prodajalka

samostojna delavka, večša slovenskega in nemškega jezika, popolnoma izurjena v trgovini z mešanin blagom, želi prevzeti kako filijalko ali pa estopiti v primerno službo v mestu ali na deželi.

Ponudbe se prosijo pod naslovom: št. 100 M. M. (436) 1 poste restante v Ljubljano.

Največje, najhitrejšje
ter najvarnejše vrste

velikanskih parnikov
ki vozijo na

AMERIKO
Hamburg-New-York
(233) 32 **le 6 dni.**

Vozne karté po najnižjih cenah za vse razrede prodaja, ter daje pojasnila točno in brezplačno, oblastveno potrjena.

Agentura Hamburg-Ameriške Linie

v Ljubljani, Marijin trg šte. 1 — nasproti Frančiškanski cerkvi.

Trgovina z železnino „MERKUR“

PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta šte. 12

prilaga svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lite železnine, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedel-skega orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, grablje in strojev; vsakovrstnih ponev, ključalničarskih izdelkov ter okov za okna, vrata in pohištvo, žrebljev, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode tehtnic, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter vsega drugega blaga za stavbe, hiše, vrte itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (štorje), lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko že-lezne trgovine spadajoče predmete.

Tomazeva žlindra, najboljše umetno gnojilo.

* Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev. *

Postrežba točna.

Cene nizke.

Ivan Kočevar

posestnik vinogradov, trtnice z ameriškimi
trsem in zaloge ljutomerskih vin (pošta in
železniška postaja Središče (Polstrau))

ponuja lastno pridelane cepilke in sicer: šipon (mosler),
veliki ali laški rizling, zelenčič (silvanec) vse na riparia
portalis cepilke, vkorenjene in dobro zaraščene trse.
Kdor te vrste cepilk potrebuje, blagoviti se
oglasiti do 1. novembra t.l.

Z velespoštovanjem

(429) 5-2

Ivan Kočevar.

V najem ali prodaja se usnjarija

v dobrem stanu, v prijaznem in dobro ob-
iskanem trgu v Savinski dolini.

Ponudbe naj se pošiljajo na upravništvo

(421) 3-3 „Domovine“ v Celju.

V blagohotno pozornost in zahvalo!

P. n. odjemalcem ter vsemu slavnemu občinstvu dovoljujem si naj-
vjudneje naznaniti, da sem prodal svojo pivovarno v Žalcu in Laškem trgu
akcijski družbi — ter se tem potom najlepše zahvaljujem za izkazano mi
vsestransko zaupanje, prinese naj bi cenjeni p. n. odjemalci tudi v bodoče v
obilni meri podpirali novo akcijsko podjetje združenih pivovaren v Žalcu in
Laškem trgu.

Obenem dovoljujem si prositi nujno vse cenjene gg. gostilničarje in
p. n. zasebnike, kateri imajo še mojo posodo, bodisi sodčke ali steklenice,
da izvolijo iste nemudoma vrniti oz. plačati meni, eventuelno mojim do-
tičnim zastopnikom, ker bi sicer bil primoran, nastopiti proti dotičnikom
tožbeno pot.

Z velespoštovanjem

(420) 6-2

Simon Kuketz.

V CELJU, dne 1. oktobra 1902.

Stanje hranilnih vlog 16 milijonov K Stanje hranilnih vlog

Mestna hranilnica ljubljska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje
po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek
od vložnih obresti plačuje hranilnica sama, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina
ljubljska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost
vlog popolna, svedoči tudi to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar malo-
letnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posojuje se na zemljišča po 4 $\frac{3}{4}$ % na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak
dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega
kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik
poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto
6% izposojenega kapitala.

Posojuje se tudi na menice in na vrednostne papirje
in sicer po 4 $\frac{1}{2}$ % do 5%.

Rezervni zaklad nad 370.000 K Rezervni zaklad